

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **K. T.** proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 4. 6. 2012, č. j. 8357/12-0100-702516,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2011, č. j. 51667/11/294971701226, Finanční úřad v Ivančicích (dále též „správce daně“) podle § 120 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, zrušil rozhodnutí původně místně příslušného Finančního úřadu Brno III ze dne 12. 12. 2008, č. j. 226555/08/290912706384, a dle zákona č. 235/2004

Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, žalobkyni vyměřil na dani z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období červenec 2008 nadměrný odpočet ve výši 9 017 965 Kč, čímž snížil původně vyměřený nadměrný odpočet o částku 950 000 Kč. Správce daně neuznal nárok žalobkyně na odpočet DPH z přijatého dokladu fa č. 038/2008 za dodávku dřevěných plastik od společnosti EDHESSA s. r. o.

[2] Odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a uvedené rozhodnutí správce daně ze dne 21. 9. 2011 potvrdil. V odůvodnění pak zejména uvedl, že novou skutečností, na jejímž základě byla nařízena obnova předmětného daňového řízení, byla informace Finančního úřadu Brno III, že společnost EDHESSA s. r. o. neměla vlastnické ani jiné právo k dřevěným plastikům, které prodala žalobkyni. K uskutečnění zdanitelného plnění tudíž nemohlo dojít. Tato skutečnost nemohla být bez zavinění správce daně v řízení dříve uplatněna. Obnovené řízení bylo provedeno ve smyslu § 120 daňového řádu. Žalovaný v rámci odvolacího řízení uložil správci daně odstranit vady řízení. Následně se ztotožnil se závěrem, že žalobkyně neprokázala nabytí předmětných dřevěných plastik od jejich vlastníka, na čemž nemohl ničeho změnit ani rozsudek pro uznání Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 27. 7. 2009, č. j. 4 C 110/2009-24.

[3] K uvedenému shrnutí nutno dodat, že s nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, tedy dnem 1. 1. 2013, došlo k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně se stalo Odvolací finanční ředitelství, nástupcem Finančního úřadu v Ivančicích, jakož i Finančního úřadu Brno III se stal Finanční úřad pro Jihomoravský kraj. V dalším textu tohoto rozsudku proto výrazy „žalovaný“ a „správce daně“ označují *promiscue* jak původní, tak nástupnické orgány finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

[4] Tato změna právní úpravy současně měla též jistý vliv na označení osoby žalovaného. V této souvislosti je třeba konstatovat, že žalobkyně jako žalované určila „Českou republiku – Finanční ředitelství v Brně“ a dále „Českou republiku – Finanční úřad v Ivančicích“. Podle § 33 odst. 1 s. ř. s. je žalovaným ten, o němž to stanoví zákon. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. je osoba žalovaného určována ustanovením § 69 s. ř. s., podle něhož je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V řízení o podané žalobě tak bylo do 31. 12. 2012 jediným žalovaným Finanční ředitelství v Brně, od 1. 1. 2013 jím bylo Odvolací finanční ředitelství.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Ve včas podané žalobě žalobkyně v první řadě namítla, že jí napadené rozhodnutí žalovaného nebylo řádně doručeno, neboť nebylo doručeno jejímu zástupci. Nelze je tak považovat za pravomocné.

[6] Dále žalobkyně uvedla, že ve věci nebyly dány zákonné podmínky k nařízení obnovy řízení. Žalovaný v rozhodnutí nespecifikoval, jaké byly zjištěny nové okolnosti opravňující jej k obnově řízení. Za takové okolnosti nelze považovat neurčitá zjištění učiněná při místním šetření dne 10. 6. 2011. Ani z úředního záznamu, ani z rozhodnutí není zřejmé, kdo se

místního šetření zúčastnil a co bylo jeho předmětem. O místním šetření nebyl sepsán protokol, ale pouze úřední záznam, tedy interní písemnost správce daně. Úřední záznam ovšem v daňovém řízení nemůže být důkazem. O místním šetření nebyla vyrozuměna ani žalobkyně, ani její zástupce. O úředním záznamu se žalobkyně dozvěděla až z odvoláním napadeného rozhodnutí správce daně. Veškerá další důkazní tvrzení správce daně ke skutečnostem odůvodňujícím obnovu řízení se opírají pouze o skutečnosti zjištěné v daňových řízeních ještě před nabytím právní moci zrušeného rozhodnutí ze dne 12. 12. 2008. Nové posouzení těchto zjištění nemůže založit důvod pro obnovu řízení.

[7] Posléze se žalobkyně zabývala otázkou přechodu vlastnického práva k plastikám. Uvedla, že správce daně v průběhu řízení netvrdil, že žalobkyně plastiky nepoužila ke své ekonomické činnosti. Argumentoval pouze tím, že žalobkyně se nestala jejich vlastníkem. O jejich vlastnictví ovšem pravomocně rozhodl Okresní soud v Jindřichově Hradci rozsudkem ze dne 27. 7. 2009, č. j. 4 C 110/2009-24. Soud by nerozhodl rozsudkem pro uznání, pokud by věc byla v rozporu s právními předpisy. Soud určil, že žalobkyně je vlastníkem předmětu příslušných smluv. Rozsudkem okresního soudu bylo postaveno najisto, že žalobkyně je vlastníkem určitých movitých věcí, mimo jiné i dotčených dřevěných plastik. Rozsudkem soudu, podle něhož k převodu vlastnického práva došlo uzavřením kupní smlouvy, byl správce daně vázán.

[8] Další závažnou procesní vadou bylo, že správce daně žalobkyni nesdělil výsledek postupu k odstranění pochybností dle § 90 odst. 2 daňového řádu. Upřel jí tak právo se k tomuto výsledku vyjádřit a podat návrh na pokračování dokazování.

[9] Pokud šlo o svědka Ing. G. F., žalobkyně správci daně doložila revizní znalecký posudek, podle něhož se jednalo o jeho pravé podpisy. Žalobkyně tedy prokázala, že tento svědek lhal, přesto jej správní orgány neshledaly nedůvěryhodným.

[10] Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí správce daně, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[11] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a setrval na své předchozí argumentaci. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

[12] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 21. 11. 2012 žalobkyně uvedla, že její zástupce Ing. J. T., který se v rozhodné době při doručování rozhodnutí žalovaného dne 6. 8. 2012 nacházel v Psychiatrické léčebně v Havlíčkově Brodu, již podáním ze dne 7. 8. 2012 (odeslaným dne 13. 8. 2012) namítl i nedoručení napadeného rozhodnutí. Tímto podáním Ing. T. současně navrhl, aby v řízení bylo pokračováno až po ukončení jeho léčby (tato byla ukončena dne 7. 9. 2012), aby mohl zvážit další procesní kroky. Žalovaný tedy mohl předmětné rozhodnutí doručit znovu a řádně, nikoli jakýmsi hromadným podáním. Na

doručence bylo dopsáno pouze rukou, jaká by měla obsahovat rozhodnutí, nesplňuje tak zákonné náležitosti. K věci samé pak žalobkyně uvedla, že přístup žalovaného k rozsudku okresního soudu je v rozporu s § 99 odst. 1 daňového řádu. Dokud o otázce vlastnictví plastik nerozhodne orgán veřejné moci jinak, je žalovaný rozsudkem okresního soudu vázán.

[13] V podání ze dne 9. 12. 2012 žalobkyně k otázce zákonnosti místního šetření ze dne 10. 6. 2010 odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, sp. zn. 5 Afs 172/2006.

[14] V podání ze dne 13. 5. 2014 žalobkyně poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie, podle níž je otázku hmotněprávního posouzení ve věci přiznání nároku na odpočet DPH nutno postavit najisto. Dále uvedla, že exekuční titul – rozhodčí nález Mgr. L. J. ze dne 8. 3. 2007, sp. zn. 1438/07 – byl absolutně neplatný, a to včetně všech jeho důsledků (např. generálního inhibitoria plynoucího z exekučního řízení vedeného u Okresního soudu Brno-venkov ode dne 28. 3. 2007 pod sp. zn. 19 Nc 5458/2007). Tento závěr ostatně potvrdil Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 28. 1. 2014, sp. zn. 13 VSOL 118/2013. Neexistovala tedy překážka, která by omezovala společnost G & C Pacific, a. s., v dispozici s předmětnými dřevěnými plastikami. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2014, č. j. 19 ICm 3360/2012-22, v jehož odůvodnění je rozsudek Okresního soudu v Jindřichově Hradci sp. zn. 4 C 110/2009 považován za autoritativní určení toho, že k převodu vlastnického práva k předmětu zdanitelného plnění skutečně došlo. Na věc nemá dopad, že krajský soud rozhodl rozsudkem pro uznání, neboť druhou stranou řízení byl insolvenční správce společnosti G & C PACIFIC NIUE LIMITED (právní nástupce společnosti G & C Pacific, a. s.). K problematice obnovy řízení žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, č. j. 1 Afs 43/2012-42. Zdůraznila, že nové skutečnosti nebyly zjištěny zákonem předpokládaným způsobem. K povinnosti správce daně dodržovat právní úpravu doručování písemností dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2014, sp. zn. 2 Afs 69/2012-124. K nedostatkům při zjišťování skutkového stavu správcem daně poté dodala, že daňový řád oproti předchozí právní úpravě upřednostňuje hledisko správnosti před hlediskem fiskálním.

[15] Podáním ze dne 3. 6. 2014 se žalovaný vyjádřil k replikám žalobkyně. V první řadě konstatoval, že napadené rozhodnutí nebylo postaveno na účincích rozhodčího nálezu Mgr. J. ze dne 8. 3. 2007 a následného generálního inhibitoria. Závěry Vrchního soudu v Olomouci učiněné v rozsudku sp. zn. 13 VSOL 118/2013 jsou tak v dané věci neaplikovatelné. Na společnost G & C Pacific, a. s., bylo vedeno exekuční řízení, které do ukončení daňového řízení nebylo skončeno. Z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 19 ICm 3360/2012 pak pouze vyplývá, že žalobce v řízení doložil rozsudek Okresního soudu v Jindřichově Hradci. Ve výroku I. daného rozsudku krajského soudu, jímž byly z majetkové podstaty dlužníka G & C PACIFIC NIUE LIMITED vyloučeny movité věci, nejsou uvedeny plastiky, které jsou předmětem daňového sporu.

[16] Žalobkyně dále v podání ze dne 15. 7. 2014 uvedla, že od počátku neplatný rozhodčí nález ze dne 8. 3. 2007 a usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 3. 2007, č. j. 19 Nc 5458/2007-7, měly hmotněprávní dopad do daňového řízení, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu i Ústavního soudu.

[17] V podání ze dne 1. 9. 2014 pak žalobkyně poukázala na stranu 5 výzvy ze dne 30. 4. 2013, č. j. 12426/13/5000-14305-708158, v níž se žalovaný vyjádřil tak, že smlouva, na jejímž základě žalobkyně nabyla předmět zdanitelného plnění, není neplatná ani v případě, že by exekuce byla nařízena po právu s odkazem na § 44a odst. 1 větu třetí zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění zákona č. 286/2009 Sb. Tím žalovaný uznal hmotněprávní účinky obou rozsudků Okresního soudu v Jindřichově Hradci (sp. zn. 4 C 110/2009 a sp. zn. 6 C 204/2009). Vlastnické právo je právem absolutním. Jeho určení výrokem soudu je účinné *erga omnes*. Určení vlastnického práva žalobkyně je vůči žalovanému účinné i podle § 976 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.

V. Posouzení věci soudem

[18] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[19] Soud se v první řadě zabýval námitkou nedoručení žalobou napadeného rozhodnutí. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobkyni v odvolacím řízení zastupoval její manžel Ing. J. T., a to na základě generální plné moci ze dne 15. 4. 2011. Zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného byla adresovaná zástupci žalobkyně na adresu jejich společného bydliště. Doručující orgán učinil neúspěšný pokus o doručení dne 6. 6. 2012, pročež zásilku uložil a adresátovi zanechal poučení o možnosti jejího vyzvednutí. Dne 19. 6. 2012 pak zásilku vhodil do schránky. Již předtím, dne 14. 6. 2012, však žalobkyně sdělila žalovanému, že její zástupce si zásilku nemůže vyzvednout, neboť je již od 28. 5. 2012 hospitalizován v Psychiatrické léčebně Havlíčkův Brod. Žalovaný posléze písemnost doručil přímo žalobkyni, která ji převzala do vlastních rukou dne 9. 7. 2012. Následně ji (společně s šesti dalšími písemnostmi) zaslal jejímu zástupci na adresu jeho tehdejšího pobytu, tedy do Psychiatrické léčebny Havlíčkův Brod. Adresát zásilku převzal do vlastních rukou dne 6. 8. 2012. Zástupce na převzetí zásilky reagoval podáním ze dne 7. 8. 2012 (doručeným žalovanému dne 14. 8. 2012), v němž uvedl, že uvnitř obálky se nacházely pouze tři písemnosti, nyní napadené rozhodnutí tam ovšem nebylo.

[20] Soud považuje rozhodnutí žalovaného jednak za doručené, jednak za doručené řádně. Jak je zřejmé z výše uvedeného skutkového shrnutí, žalovaný v souladu s daňovým řádem doručoval předmětnou písemnost zástupci žalobkyně na adresu jeho místa pobytu. Poté, co se žalovaný na základě sdělení žalobkyně dozvěděl o tom, že její zástupce si uloženou zásilku vyzvednout, neboť je hospitalizován, zopakoval pokus o doručení na adresu jeho aktuálního pobytu. Tam již zástupce žalobkyně zásilku převzal. V mezidobí žalovaný písemnost doručil i žalobkyni.

[21] K námitkám žalobkyně nutno v první řadě uvést, že správní spis obsahuje řádně vyplněnou doručenkou (§ 51 daňového řádu), z níž plyne, že zástupce žalobkyně osobně převzal též písemnost žalovaného označenou číslem jednací 8357/12-0100-702516, tedy žalobou napadené rozhodnutí. Na splnění podmínek doručení nemá sama o sobě vliv skutečnost, že jednou zásilkou bylo doručováno více písemností, resp. ani skutečnost, že

označení některých z více společně zasílaných písemností byla na doručence vytištěna a některých vypsána ručně (označení nyní napadeného rozhodnutí bylo vytištěno). Ing. T. sice žalovanému písemně sdělil, že předmětná písemnost v zásilce nebyla, tento přípis však soud zhodnotil jako účelový. Zástupce žalobkyně (stejně jako posléze sama žalobkyně v podané žalobě) ke zpochybnění údajů vyplývajících z doručanky nepředestřel srovnatelně pravděpodobnou verzi reality. Naopak z podacího listu České pošty, s. p., ze dne 2. 8. 2012, založeného ve správním spisu, vyplývá, že zásilka měla hmotnost 500 gramů, což naopak podporuje tvrzení žalovaného o řádném doručení písemnosti. Soud tedy považuje napadené rozhodnutí za doručené dnem 6. 8. 2012, kdy je osobně převzal zástupce žalobkyně.

[22] Na uvedeném ničeho nemění ani okolnost, že zástupce žalobkyně se při doručování nacházel v psychiatrické léčebně. Bylo na procesní odpovědnosti žalobkyně, zda se v daňovém řízení nechá zastupovat svým manželem i v době jeho hospitalizace. Přístup žalobkyně nelze přičítat správci daně, stejně tak z ničeho neplyne, že by správce daně nastalou situaci jakkoli zneužil.

[23] K tomu je třeba též uvést, že smyslem právní úpravy doručení je naplnění materiální funkce doručení, tzn. adresátovo seznámení se s obsahem písemnosti. Je-li adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Ani nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.

[24] V daném případě nicméně byla předmětná písemnost řádně doručena. Rozhodnutí žalovaného tak nabylo právní moci. Ostatně žalobkyně se s jeho obsahem seznámila již dříve. Okamžik doručení pak neměl vliv ani na přístup žalobkyně k soudu, žaloba byla podána včas.

[25] Další žalobní bod směřoval k otázce nařízení obnovy řízení. Podle žalobkyně nebyly dány zákonné podmínky k nařízení obnovy řízení, žalovaný nespecifikoval, jaké byly zjištěny nové okolnosti. Údajné nové skutečnosti byly správci daně již známy či plynuly z nezákonného úředního záznamu, který navíc ani nemůže být důkazem.

[26] Jak vyplynulo ze správního spisu, původně byl žalobkyni na DPH za zdaňovací období červenec 2008 vyměřen nadměrný odpočet ve výši 9 017 965 Kč, a to platebním výměrem tehdy příslušného Finančního úřadu Brno III ze dne 12. 12. 2008, č. j. 226555/08/290912706384. Posléze příslušný Finanční úřad v Ivančicích však rozhodnutím ze dne 21. 12. 2010, č. j. 40081/10/294970700870 (právní moc 29. 12. 2010), nařídil z úřední povinnosti obnovu řízení ve věci vyměření zmiňované daně, a to v rozsahu zdanitelného plnění „dodávka dřevěných plastik“ od dodavatele EDHESSA s. r. o., DPH vyplývající z tohoto plnění a uplatnění nároku na nadměrný odpočet na základě souvisejícího daňového dokladu – faktury č. 038/2008 vystavené pro žalobkyni uvedeným dodavatelem ve výši 950 000 Kč.

[27] V obnoveném řízení pak správce daně rozhodnutím ze dne 21. 9. 2011, č. j. 51667/11/294971701226, zrušil platební výměr ze dne 12. 12. 2008 a současně žalobkyni vyměřil na předmětné dani nadměrný odpočet ve výši 9 017 965 Kč, čímž snížil původně vyměřený nadměrný odpočet o částku 950 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 6. 2012, č. j. 8357/12-0100-702516, odvolání

zamítl a rozhodnutí správce daně ze dne 21. 9. 2011 potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně nyní projednávanou žalobou.

[28] Obecný institut obnovy řízení se skládá ze dvou na sebe navazujících fází. V první fázi se rozhoduje o návrhu na povolení obnovy řízení, resp. se obnova řízení nařizuje z moci úřední. Výsledkem této fáze je rozhodnutí o povolení či nařízení obnovy, popř. o zamítnutí návrhu. V opravných prostředcích proti takovému rozhodnutí lze brojit pouze proti důvodům pro povolení nebo nařízení obnovy, resp. pro zamítnutí návrhu. Druhou fází je pak samotné obnovené řízení, jeho výsledkem je nové rozhodnutí ve věci samé. V opravných prostředcích pak lze brojit proti obsahu samotného meritorního rozhodnutí, nikoliv však již proti důvodům, které vedly k obnově řízení.

[29] V daném případě je situace poněkud specifická. Správce daně obnovu řízení nařizoval dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinného do 31. 12. 2010. Obnovené řízení již proběhlo dle daňového řádu (účinného od 1. 1. 2011). Podle § 55 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků se však proti rozhodnutí o nařízení obnovy nebylo možné odvolat. Přesto se zdejší soud nemůže důvody, které správce daně vedly k nařízení obnovy řízení, resp. zákonnosti samotného rozhodnutí ze dne 21. 12. 2010 o nařízení obnovy zabývat, neboť předmětem soudního přezkumu žalobkyně učinila až meritorní rozhodnutí vydané v obnoveném řízení.

[30] Soud by se podmínkami pro nařízení obnovy řízení mohl nyní zabývat pouze tehdy, pokud by rozhodnutí o nařízení obnovy nebylo možné napadnout samostatnou správní žalobou (srov. § 75 odst. 2 *in fine* s. ř. s.). Tak tomu však v daném případě nebylo. Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006-46, ve věci „*EBECO CZ, s. r. o.*“, publ. pod č. 1427/2008 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou publikována též na www.nssoud.cz), žaloba proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, je přípustná, jde-li o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový případ nastává např. tam, kde je s rozhodnutím o nařízení obnovy řízení spojen odkladný účinek. Lze dodat, že obdobně judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru o možnosti soudního přezkoumání rozhodnutí o nařízení přezkumu daňového rozhodnutí podle § 55b zákona o správě daní a poplatků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 1 Afs 21/2006-52).

[31] V případě rozhodnutí správce daně ze dne 21. 12. 2010 o nařízení obnovy řízení se zcela nepochybně jednalo o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Jednak podle § 55 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků má nařízení obnovy řízení vůči přezkoumávanému rozhodnutí odkladné účinky, zejména však byl tímto způsobem sistován nárok žalobkyně na vyplacení pravomocně vyměřeného nadměrného odpočtu. Nepodala-li tedy žalobkyně proti rozhodnutí o nařízení obnovy řízení samostatnou správní žalobu, sama se připravila o možnost přezkoumání zákonnosti tohoto rozhodnutí správce daně soudem. V řízení o žalobě proti meritornímu rozhodnutí vydanému v obnoveném řízení se již soud důvody vedoucími k obnově řízení zabývat nemůže.

[32] Dále se soud zabýval procesní námitkou, že správce daně žalobkyni nesdělil výsledek postupu k odstranění pochybností dle § 90 odst. 2 daňového řádu, čímž jí upřel právo se k tomuto výsledku vyjádřit a podat návrh na pokračování dokazování.

[33] K tomuto žalobnímu bodu nutno uvést, že v tomto ohledu dal žalobkyni zapravdu již žalovaný k totožné odvolací námitce. V této souvislosti však lze zároveň konstatovat, že předmětné pochybení správce daně žalovaný ve fázi odvolacího řízení napravil. Uložil správci daně, aby seznámil žalobkyni se všemi skutečnostmi a s výsledkem obnoveného řízení (což se stalo při ústním jednání konaném dne 10. 5. 2012, viz protokol č. j. 38410/12/294930704651), a umožnil žalobkyni doplnit podané odvolání. Procesní práva žalobkyně tak ve výsledku nebyla zkrácena. Předmětný žalobní bod soud tedy posoudil jako nedůvodný.

[34] Co se týče dalšího žalobního bodu týkajícího se otázky vlastnického práva k předmětným plastikám, soud považuje za nutné zopakovat, že při přezkumu rozhodnutí správního orgánu je ve smyslu § 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s. vázán žalobními body uplatněnými ve lhůtě pro podání žaloby.

[35] Současně soud uvádí, že se zcela ztotožnil s přesvědčivým hodnocením žalovaného ohledně skutkových zjištění vztahujících se k problematice vlastnictví předmětných plastik, uvedeným na stranách 4 až 7 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body až na výjimky nesměřují do jednotlivých závěrů žalovaného, soud na odůvodnění rozhodnutí žalovaného plně odkazuje a nepovažuje za nutné, aby se nad rámec níže uvedeného zabýval rozbořem jednotlivých tvrzených obchodních případů, ani souvisejícími procesními otázkami.

[36] Žalovaný v označené části odůvodnění podrobným způsobem vyvrátil verzi o jednotlivých převodech či přechodech vlastnictví k plastikám, jak ji v daňovém řízení předkládala žalobkyně, resp. její zástupce a manžel Ing. J. T. Žalobkyně tvrdila, že tvůrce plastik M. M. plastiky prodal společnosti DAMA DM s. r. o., a to smlouvou ze dne 21. 6. 2006. V průběhu července 2007 měla společnost DAMA DM s. r. o. plastiky na základě ústní smlouvy prodat společnosti G & C Pacific, a. s. Ta je měla kupní smlouvou ze dne 23. 11. 2007 prodat společnosti EDHESSA s. r. o. Tato společnost je pak měla kupní smlouvou ze dne 30. 6. 2008 prodat žalobkyni.

[37] Ke smlouvě mezi M. M. a společností DAMA DM s. r. o. žalovaný shledal, že za jmenovanou společnost měl jednat Ing. G. F. Ten však nebyl jednatelem společnosti. Z výpovědi jednatele společnosti M. L. pak vyplynulo, že Ing. F. nebyl v roce 2006 oprávněn za společnost jakkoliv jednat. Současně M. M. do protokolu uvedl, že předmětné plastiky nikomu neprodal. Svědek L. též uvedl, že v roce 2006 neproběhly žádné obchodní případy se společností G & C Pacific, a. s. Stejně tak již z dřívějšího svědectví Ing. F. vyplynulo, že v roce 2006 za společnost DAMA DM s. r. o. nejednal.

[38] Žalovaný tak dovodil, že vlastnictví k plastikám nepřešlo z M. M. na společnost DAMA DM s. r. o., a stejně tak že tato společnost je dále neprodala společnosti G & C Pacific, a. s. Současně žalovaný shledal, že vzhledem k účastem na tehdejších výsledcích zmiňovaných osob (z počátku roku 2007), zástupce žalobkyně Ing. T. coby předseda představenstva společnosti G & C Pacific, a. s., věděl nebo vědět měl a mohl, že prodávající není vlastníkem

prodávaného zboží. Jestliže ovšem společnost G & C Pacific, a. s., předmětné plastiky nenabyla, což její předseda představenstva v dané době již věděl nebo vědět mohl, nemohla tyto plastiky dále prodat společnosti EDHESSA s. r. o. smlouvou ze dne 23. 11. 2007. V této souvislosti též žalovaný rozvedl důvody, pro něž ani jedna ze společností nemohla plastiky nabýt vydržením – žádná ze společností plastiky nedržela po dobu tří let, navíc se nemohlo jednat o oprávněnou držbu.

[39] Žalobkyně plastiky měla nabýt od společnosti EDHESSA s. r. o. smlouvou ze dne 30. 6. 2008. V té době již byl (od 22. 4. 2008) Ing. T. jednatelem jmenované společnosti, a tedy věděl nebo vědět mohl a měl, že společnosti G & C Pacific, a. s., a EDHESSA s. r. o., vlastnictví k předmětným plastikám nenabyla, a společnost EDHESSA s. r. o. je tak nemohla převést na žalobkyni. Stejně tak žalobkyně, která se dne 22. 4. 2008 stala společníkem společnosti EDHESSA s. r. o., ke dni deklarovaného převodu věděla nebo vědět mohla, že prodávající není vlastníkem a není oprávněn zbožím za účelem prodeje nakládat. Ing. T. ostatně žalobkyni zastupoval již dříve, stejně tak žalobkyně zastupovala společnost EDHESSA s. r. o., i G & C Pacific, a. s. Ani u žalobkyně pak nebyla splněna žádná z podmínek pro vydržení.

[40] K těmto zásadním důvodům, na jejichž základě učinil závěr o tom, že žalobkyně nenabyla vlastnictví předmětných plastik, žalovaný ještě dodal, že vůči společnosti G & C Pacific, a. s., bylo navíc vedeno exekuční řízení, a společnost na základě usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. 3. 2007, č. j. 19 Nc 5458/2007-7, nesměla s účinností od 21. 4. 2007 nakládat se svým majetkem. Kupní smlouva ze dne 23. 11. 2007 tak je navíc neplatná.

[41] K této posledně zmiňované problematice se žalobkyně opakovaně vyjádřila po lhůtě pro podání žaloby. Zejména poukazovala na judikaturu týkající se neplatnosti rozhodčích doložek, na pozdější zrušení usnesení okresního soudu, jakož i na to, že žalovaný v jiném řízení uznal výklad § 44a exekučního řádu předložený žalobkyní. I kdyby ovšem soud mohl k těmto opožděně uplatněným námitkám přihlédnout a navíc je shledal oprávněnými, je z výše uvedeného patrné, že argumentace týkající se neplatnosti právních úkonů společnosti G & C Pacific, a. s., nebyla pro závěr žalovaného ohledně vlastnictví plastik stěžejní, ale toliko doplňkovou, a případné vyhovění těmto námitkám by nemohlo ničeho změnit na zákonnosti rozhodnutí žalovaného.

[42] Ve lhůtě pro podání žaloby brojila žalobkyně v zásadě pouze proti způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s předloženým rozsudkem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 27. 7. 2009, č. j. 4 C 110/2009-24.

[43] Okresní soud rozhodoval o žalobě žalobkyně JUDr. K. T. proti žalovaným společnostem EDHESSA s. r. o., BGC DEVELOPERS, a. s., a G & C Pacific, a. s., o určení vlastnictví. Označeným rozsudkem pak mimo jiné určil, že žalobkyně „je vlastníkem předmětu Smlouvy kupní k zařízení zámku Oslavany a Dukovany a smlouvy o úplatném převodu autorských práv k projektu rekonstrukce a revitalizace zámku v Dukovanech ze dne 30. 6. 2008, [...]“. Tento rozsudek vydal okresní soud podle § 153a o. s. ř., žalované společnosti nároky žalobkyně uznaly v plném rozsahu.

[44] Okresní soud tedy rozhodoval o tom, kdo je vlastníkem předmětných práv, a to tzv. rozsudkem pro uznání dle § 153a o. s. ř. Podle tohoto ustanovení platí, že uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud podle tohoto uznání (odst. 1). Podle § 153 odst. 2 o. s. ř. pak rozsudek pro uznání nelze vydat ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2). Zákon tedy ukládá soudu rozhodnout (s výjimkou zákonem vyjmenovaných případů) rozsudkem pro uznání tehdy, uzná-li žalovaná strana žalovaný nárok, resp. jeho základ. V takovém případě soud nerozhoduje na základě zjištěného stavu (§ 153 odst. 1 o. s. ř. *a contrario*). Ostatně tyto závěry potvrzuje i odborná literatura [srov. např. Drápal L., Bureš J.: Občanský soudní řád – komentář, 1. vydání, 2009, s. 1040 a násl., v níž se mj. uvádí, že „[d]ojde-li k uznání nároku procesním úkonem žalovaného a je-li na tomto základě rozsudek pro uznání přípustný (§ 153a odst. 2), je soud povinen rozhodnout podle tohoto uznání (...). Podle uznání nebo podle fikce uznání soud rozhodne bez ohledu na to, zda jsou tvrzení žalobkyně podložena důkazy, zda dosavadní výsledky řízení prokazují oprávněnost nároku nebo zda se jeví požadavky žalobkyně jako nedůvodné.“ Z toho plyne, že v případě rozsudku pro uznání soud neprovádí dokazování, rozhoduje pouze na základě uznání nároků. Jinak řečeno, okresní soud neprováděl žádné důkazní řízení, rozhodl pouze na základě uznání nároků.

[45] V daném případě tak lze hovořit v zásadě toliko o tom, že daný rozsudek formalizoval prohlášení účastníků řízení o jejich názoru na vlastnictví předmětných plastik, právě v tomto směru jím byl žalovaný vázán. Závěry žalovaného ovšem nestojí na rozporech v tvrzení mezi účastníky daného soudního řízení. Žalovaný se zabýval splněním podmínek pro přiznání nadměrného odpočtu žalobkyni dle § 72 a § 73 zákona o DPH a komplexním způsobem vyvrátil tvrzení žalobkyně o tom, že přijala předmětné zdanitelné plnění. Tento závěr nemohl „důkaz“ spočívající v rozsudku pro uznání účelově získaném osobně propojenými účastníky dřívějších zdaňovaných transakcí popřít.

[46] K uvedenému ještě nutno dodat, že žalobkyni v průběhu řízení předložený rozsudek pro uznání Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2014, č. j. 39 ICm 3360/2012-22, KSBR 39 INS 15844/2011-C7-6, nelze v žádném ohledu považovat za „autoritativní určení toho, že k převodu vlastnického práva k předmětu zdanitelného plnění skutečně došlo“, jak žalobkyně uvedla ve svém podání ze dne 13. 5. 2014. Tento závěr žalobkyně neplyne ani z výroku, ani z odůvodnění rozsudku krajského soudu, v němž je dotčený rozsudek Okresního soudu v Jindřichově Hradci zmíněn pouze v rámci rekapitulace žalobních tvrzení.

[47] Žalobkyně dále v žalobě poukázala na nedůvěryhodnost svědka F. K tomu nutno uvést, že tvrzení svědka F. ohledně rozsahu jeho jednání za společnost DAMA DM s. r. o. byla posléze potvrzena i svědkem L. I tato žalobní námitka je tak nedůvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

[48] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[49] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. listopadu 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu